

Ikuisen kevään portilla

Kädet ovat syvällä taskuissa, kun kävelen sillalle ja mietin. Voisinkohan nousta lentoon, jos juoksisin, hyppäisin ja vain levittäisin käteni. Antaisin itseni leijua tyhjiydessä ilman, että painuisin pohjaan.

Mutta sitä en tee, vaan pysähdyn ja pudotan kantamani taakan hartioiltani. Onhan jo aika heittää pois kaikki turha ja vanhoillinen. Helpottuneena käännyin, nojaudun kaiteeseen. Annan ajan kulua ja odotan.

Vaikka keväinen, heräävän luonnon ympäröimä auringonpaiste on kuuma, tunnen kylmän kohdan sisälläni. Ehkä se johtuu jännityksestä, ehkä tilanteen erikoisuudesta. Olenhan jossain uudessa, tulevaisuuteni ikuisen kevään portilla.

Katson vastarannalle ja nostan kättäni. Vanha tuttu, jota en uskonut vielä tapaavani. Sanoo odottaneensa minua ja kutsuu mukaansa. Hän haluaa esitellä ne entiset, eilistä tutut paikat.

Huokaan ja suoristan ruumiini. Emme vaihda sanoja, vaikka luulinkin niin. Ei liene mitään uutta sanottavaa. On kuuma, joten pudotan takkini ja käärin paitani hihat. Ei tämä paikka ole se, jonne pelkäsin joutuvani. Ei tämä kuumuus polta, joten lienen tehnyt jotain oikein. Kaikesta huolimatta.

Mika Keränen 2.4.2019